

Šel je tudi gospod Martin iz fare, in prišel drug gospod, ki ni nikomur branil ženiti se. Kilijan je pa vendar ostal samec in, ako ga je novi gospod vprašal, zakaj se ni oženil, se je nasmejaj in rekel, da je bolje tako, in da se prav nič ne kesa.

Ljudje so sicer izvedeli, kako se je Kilijan kopal. Brbljavi Boštjan ni mogel molčati. Ali Kilijan se ni sramoval prav nič,

saj pravega vendar ni vedel nihče razun sestre, kateri je bil povedal vse šele čez dalje časa.

Polagoma so se sprijaznili ž njim tudi družniški cerkveniki in se pobratili. O, sedaj pa že stopajo k njemu in ga prijateljsko vprašujejo:

„Kilijan, ali imaš kaj dela? Ali ti pomagamo?“

Prijateljici . . .

I.

Kadar sveža rosa
kane na poljane,
mnogo cvetja, mnogo
v mladem jutru vstane.

Kadar mlada zôra
nad gorâmi vstaja,
vstaja siva megla
in čez plan odhaja.

Kadar zlato solnce
raz nebó posije,
polno je v življenju
mlade poezije.

Ti si rôsa mlada,
srca cvet vzbudila,
ti si zora mlada
mrak mi prepodila.

Ti si solnce moje!
Z nežno-močno silo
Tebe se je srce
moje oklenilo.

II.

Nocoj sem romala s Teboj!
In na življenja trudni poti,
smrt nama prišla je nasproti.
In jaz sem romala s Teboj!

„O, naj s Teboj hitim od tod,
čez brod Karónov v tuje kraje!“
Ti šla si pred menoj smehljaje.
„O naj s Teboj hitim od tod!“

V objem sem pala Ti tedaj.
Pa so premáknila se vesla,
in ladja Tebe je odnesla,
a mene páhnila nazaj.

Ostala v svetu sama sem!
Ostala s srcem razdeljenim,
ostala z upom zamorjenim,
ostala v svetu sama sem! . . .

Oh ne! — Saj ne raztrga smrt
vezi srcá, vezi ljubezni! —
Dve duši, v Bogu nerazvezni,
tesneje le še združi smrt!

Ljudmila.

